ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

କଲୋନେଲ ଲାଲ୍ ରାମ୍ପାଲ୍ ସିଂ

ଅକ୍ଟୋବର 7, 1965

[ଏ. କେ. ସରକାର, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ରଘୁବର୍ ଦୟାଲ,

ଜେ. ଆର. ମୁଧୋଲକର ଏବଂ ଆର. ଏସ. ବାଚାୱତ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ]

ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ-ରେୱା ରାଜ୍ୟ ପେନସନ ଏବଂ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ନିୟମ ଅଧୀନରେ ରିହାତି ଦେବା ପାଇଁ ଶାସକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବସରକାଳୀନ ପେନସନ-ଶାସକଙ୍କ ପଦକ୍ଷେପ 'ଆଇନ' କିମ୍ବା 'ଅନୁଦାନ'-ପରବର୍ତ୍ତୀ ସରକାର ଦେୟ ଜାରି ରଖିବାକୁ ବାଧ କି ।

ଉତ୍ତରଦାତା ପୂର୍ବତନ ରେୱା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବିଭିନ୍ନ ପଦବୀ ଧାରଣ କରିଥିଲେ । ଏପ୍ରିଲ, 3, 1948 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଶାସକ ତାଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାମଲା ଭାବରେ ମାସକୁ 350/-ଟଙ୍କାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପେନସନରେ ଅବସର ନେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସେବାରେ ବିରତି ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରାଯାଇଥିଲା । ପରେ ରେୱା ରାଜ୍ୟକୁ ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ସହିତ ମିଶ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପେନସନ ହ୍ରାସ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟର ଅଂଶବିଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଉତ୍ ପ୍ରେଷଣ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲ ଦଖଲ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପେନସନ ହ୍ରାସ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଉ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ, ଯାହାପରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ କରିଥିଲା ।

ଏହି ଅପିଲରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ରେୱାର ଶାସକଙ୍କ ଆଦେଶ 'ଆଇନ' ସହ ସମାନ କି, ଏବଂ ଯଦି 'ଆଇନ' ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହା ଏକ ଅନୁଦାନ ଥିଲା କି, ଯାହାକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସରକାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ, କାରଣ ଏହା ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଆଧାରରେ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ (i) ଉକ୍ତ ଆଦେଶର ସର୍ତ୍ତାବଳୀରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଶାସକ ରେୱା ରାଜ୍ୟ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶରେ ଥିବା 'ପୂର୍ଣ୍ଣ ପେନସନ', 'ସେବାରେ ବିରତି' ଏବଂ 'ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାମଲା' କୁ କ୍ଷମା କରିବା ପ୍ରସଙ୍ଗରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିବ । ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଏହି ଆଦେଶ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କେତେକ ଅଗ୍ରୀମ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଯାହା କେବଳ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମାସକୁ 350/- ଟଙ୍କାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପେନସନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କରାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବିରତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏବଂ ଯଦି ବେତନ ବୃଦ୍ଧି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇନଥାନ୍ତା, ତେବେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏକ ସ୍ୱଳ୍ପ ପେନସନ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହୋଇଥାନ୍ତେ । ତେଣୁ ଶାସକ ନିଜ ସାର୍ବଭୌମ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଏବଂ ନିୟମକୁ ଅଣଦେଖା କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନଥିଲେ; ଅପରପକ୍ଷରେ ସେ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହା ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଆଦେଶ ଏକ ଆଇନ ନୁହେଁ ବରଂ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସରକାର ଅନ୍ୟ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବା କରିବାକୁ ମୁକ୍ତ ଥିଲେ ।

(ii) 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 3 ତାରିଖରେ ଶାସକ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯାହା କରିଥିଲେ ତାହା ଅନୁଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ଯଦି ସେହି ଆଦେଶ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହା ସେଗୁଡିକ ଅଧୀନରେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବାତିଲ କରାଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଏହାବ୍ୟତୀତ, ପେନସନ ସାଧାରଣତଃ ସର୍ବଦା ଏକ ଅନୁଗ୍ରହର ବିଷୟ ଅଟେ । ପେନସନ ପ୍ରଦାନରେ ଏହା ନିହିତ ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାର ସମୀକ୍ଷା କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜ୍ୟ ଏହି ଆଦେଶର ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ, ଯଦିଓ ଏହା ଅଧୀନରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 736/1963 ।

ବିବିଧ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 265/1958 ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନଭେମ୍ବର,12,1960 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବି. ସେନ୍, ଏମ୍. ଏନ୍. ଶ୍ରଫ୍ ଏବଂ ଆଇ. ଏନ୍. ଶ୍ରଫ୍ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏ. ପି. ସିଂହ ଚୌହାନ ଏବଂ ଏ. ଡି. ମାଥୁର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା: ଏହା ଏହି ଶୃଙ୍ଖଳାର ତୃତୀୟ ମାମଲା ଏବଂ ଏହା ବିନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶରେ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ରେୱାର ଶାସକଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା କର୍ଣ୍ଣେଲ ଲାଲ ରାମପାଲ ସିଂହଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପେନସନକୁ ହ୍ରାସ କରୁଥିବା କେତେକ ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଉତ୍ ପ୍ରେଷଣ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନାଗୋଦ ମାମଲା (ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 738/1963) ସହ ସମାନ ମତ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ରାୟ ଦିନର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ସେହି ରାୟରେ ସଂଯୁକ୍ତ ରାଜ୍ୟର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭାଗ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ରେୱାର ଶାସକଙ୍କ ଆଦେଶ ଆଇନ ଥିଲା କି?

ଉତ୍ତରଦାତା ରେୱା ସରକାରରେ ବିଭିନ୍ନ ପଦବୀରେ ପଦାସୀନ ଥିଲେ । ଏପ୍ରିଲ, 3, 1948 ରେ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଆଦେଶ ଏବଂ ରେୱା ରାଜପତ୍ରର ଏକ ଅସାଧାରଣ ସଂସ୍କରଣରେ ପ୍ରକାଶନ ଦ୍ୱାରା ଶାସକ କହିଛନ୍ତି ଯେ କର୍ଣ୍ଣେଲ ଲାଲ ରାମପାଲ ସିଂ 21, ନଭେମ୍ବର, 1922 ରେ ରାଜ୍ୟ ସେବାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଅବସର ନେବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ । ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଯେ ସେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 25 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସେବା କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହିପରି ଏହି ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବ ଦିନ ଠାରୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାମଲା ଭାବରେ, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଶ୍ରେଣୀର ଦରମା ହିସାବରେ ମାସକୁ 350 ଟଙ୍କାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପେନସନ ସହ ଅବସର ନେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସେବାରେ ତଥାକଥିତ ବିରତି, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ଏହା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମା କରାଯାଇଅଛି ।

ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ଅପିଲରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ରେୱାରେ ଶାସକ ଏକ ନିୟମାବଳୀ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ରେୱା ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଶାସନିକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ "ରେୱା ରାଜ୍ୟ ପେନସନ ଏବଂ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ନିୟମ" କୁହାଯାଉଥିଲା । ତେବେ ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଶାସକ ସେହି ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ନୁହଁନ୍ତି କାରଣ ସେ ଜଣେ ସାର୍ବଭୌମ ଶାସକ ଥିଲେ । ଆଦେଶର ସର୍ତ୍ତାବଳୀରୁ ଆମକୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଶାସକ ରେୱା ରାଜ୍ୟ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଏହା "ପୂର୍ଣ୍ଣ ପେନସନ", "ତାଙ୍କ ସେବାରେ ବିରତି" ଏବଂ

"ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ମାମଲା" କୁ କ୍ଷମା ଆଦେଶ କ୍ରମରେ କରାଯାଇଥିବା ସନ୍ଦର୍ଭରୁ ପ୍ରତୀୟମାନ । ତଥ୍ୟରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀୟମାନ ଯେ ଏହି ଆଦେଶ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କେତେକ ଅଗ୍ରୀମ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଯାହା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମାସକୁ କେବଳ 350 ଟଙ୍କାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପେନସନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କରାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବିରତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏବଂ ଯଦି ବୃଦ୍ଧି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇନଥାନ୍ତା, ତେବେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏକ ସ୍ୱଳ୍ପ ପେନସନ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହୋଇଥାନ୍ତେ । ତେଣୁ ଶାସକ ନିଜ ସାର୍ବଭୌମ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ କରି ଏବଂ ନିୟମକୁ ଅଣଦେଖା କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନଥିଲେ; ଅପରପକ୍ଷେ, ସେ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ, ଏହା ସ୍ଥିର ନିର୍ଣ୍ଣିତକୁ ହେବ ଯେ ଏପ୍ରିଲ 3,1948 ର ଆଦେଶ ଏକ ଆଇନ ନୁହେଁ ବରଂ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶପରବର୍ତ୍ତୀ ସରକାର ଅନ୍ୟ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବା କରିବାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ । ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେଉଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇପାରିବ ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଉଠୁଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ । ରେୱା ରାଜ୍ୟ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ଅଧିକାର, ଏହାକୁ ଭାରତୀୟ ସଂଘ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆଇନ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନ୍ତତଃ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ । ତେବେ, ସେ କୌଣସି ଅଧିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି, କେବଳ ସେହି ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଯାହା ନିୟମରେ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଯୁକ୍ତି ଯେ ଏପ୍ରିଲ, 3,1948 ର ଆଦେଶ ହେଉଛି ଏକ ଆଇନ ଯାହାକୁ କେବଳ କେନ୍ଦ୍ର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ସକ୍ଷମ ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ ଦ୍ୱାରା ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ପାରିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଏହି ଆଦେଶ ଏକ ଆଇନ ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହା ଏକ ଅନୁଦାନ ଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଭାରତୀୟ ସଂଘ ମାର୍ଚ୍ଚ, 27,1953 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ସେହି ଅନୁଦାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନୁଦାନ ଅଧୀନରେ ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ପ୍ରତୀୟମାନ ଯେ ଏହି ତର୍କ ଭିତ୍ତିହୀନ ଅଟେ । 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 3 ତାରିଖରେ ଶାସକ ତାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଯାହା କରିଥିଲେ, ତାହା ଅନୁଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ଯଦି ସେହି ଆଦେଶ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହୋଇନଥାଏ, ତେବେ ଏହି ବେଆଇନ ଥିଲା ଏବଂ ସେଗୁଡିକ ଅଧୀନରେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ

ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବାତିଲ କରାଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପେନସନ ସାଧାରଣତଃ ସର୍ବଦା ଏକ ଅନୁଗ୍ରହର ବିଷୟ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଏହା କୌଣସି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉନଥାଏ । ପେନସନ ପ୍ରଦାନରେ ଏହା ନିହିତ ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାର ସମୀକ୍ଷା କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ ପେନସନ ମଞ୍ଜୁରକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସଠିକ୍ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବୋଲି ଧରିନେବା ସର୍ବଦା ପରିବର୍ତ୍ତନର ବିଷୟ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜ୍ୟ ଯଦିଓ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ତଥାପି ଏହି ଆଦେଶର ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲା ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମ ମତରେ, ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଆମେ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।